

„Ne hagyjátok a templomot, A templomot s az iskolát”

Reményik Sándor halhatatlan intenciója jutott eszembe, amikor az immár 88 éves *Firbás Oszkár* tanár urat hallgattam az Erdészettörténelmi Szakosztály júliusi rendezvényén. Nem voltam tanítványa, s noha sokat beszélgettem vele, csak most kaptam ízelítőt hajdani óráinak hangulatából. A stílus, a szuggesztivitás, mint ahogy Thomas Mann Cipollája, elementáris erővel kényszeríti tudatunkat, hogy figyeljünk rá. Figyeljünk, mert amit mond az hasznos, az a történelem, az a szakma egy mozzanata... az maga az élet. És ha előadása alatt olykor elbambulunk, hasznos kiegészítő történelmi visszazökkentenek az óra sajátos atmoszférájába.

Nos, ilyesmik forogtak a fejemben, amikor Oszi bácsit hallgattam az Erdészettörténelmi Közlemények 83. kötetének bemutatóján. E könyv első fejezete a Mester unokáinak szánt útravalóit tartalmazza, hogy ne felejtsek azt, hogy

honnan jönnek, hogy az út, melyet ősek megtettek, olykor kátyúkkal volt tele. Felviszi őket az emlékezés magaslatára, hogy onnan tekintsenek alá a történelem nevezetes eseményeire. Tanulsá-

gul, okulásul. (Az eredetileg a szűk családnak írt gondolatokat tömörítő kiadvány *Bolla Sándor* erdőmérnök javaslatára, menedzselésével, valamint számtalan támogatónak köszönhetően jelenthetett meg.)

Anélkül, hogy kimondta volna, teljes súllyal éreztük az iskola, a tanár felelőségét, hogy ők a nemzet összetartó erejének fontos építőkövei. De ne felejtjük: Reményik gondolata ma is fontos, határon belül, s kívül egyaránt.

A rendezvényre több hajdani tanítványa eljött, akik meleg szavakkal idézték az édes szép diákeveket, immár nem az egy életre kiható tanulságokat sorolva. De ott volt tanárkollégája *Jereb Ottó* is méltatni munkásságát.

Hazaszeretet, Becsület, Tisztesség és tántoríthatatlan hit abban, hogy a magyar előbb-utóbb magára talál.

Kép és szöveg: **Pápai Gábor**

